

Elveda İstanbul

– Ahmet AYAZ · 22 Ekim 2022

ELVEDA İSTANBUL (Öykü)

Ahmet AYAZ

Elif bir cami imamının kızıdır. Eli yüzü temiz, boyu posu da yerinde. Mahalleli gençlerin büyük bir çoğunluğu, onun gizli hayranlarından. Kur'an-ı Kerim Elif'le başladığı için, cami imamlığı yapan babası, onun adını Elif koymuştur. Elif her ne kadar kapalı ve geniş giyinse de, gençlerin gözleri önünde onun duruşu ve yürüyüşü her zaman, bir peri kızının özelliğini ve güzelliğini sergiliyor. Elif kolay kolay evden çıkmaz. Elif, ya terasta çiçeklere su verirken, ya da sabahleyin balkondaki zakkum çiçeğinin yanında, güneşe günaydın der gibi dururken görülür ve birdenbire de kaybolur. Güne güneş gibi doğan bu kız ilkokulu da okumamış. Çok küçük yaşta babasından Kur'an-ı Kerim dersi almış, Arap harfleriyle de okumayı, yazmayı öğrenmiş. Şimdi de Kur'an-ı Kerim'i ezberleyip, hafızlığa çalışıyor. Küçükken, "Okula neden gelmiyorsun Elif?" diyenlere, Ben Arap harfleriyle evde okuyup yazmaya babamla birlikte çalışıyorum. Latin alfabesi arpa ekmeği, Arap harfleri ise buğday ekmeğiymiş.

Benim hoca babam da aynısını söylüyor. Hem de ölünce mahşer günü sorgu melekleri, bütün insanlara soruları Arapça soracaklarmış! Arapça bilmeyenlerin, Arap harfleriyle okuyup yazamayanların vay halineymiş! Ben bu durumu bilmiyordum. Hoca babamdan öğrendikten sonra, sizlerin haline akşam bir süre gözyaşı döktüm ve ağladım" demiş. Elif'in babası Gaziantep'e Kahramanmaraş'tan çok küçük yaşta gelmiş. Bir halası da İstanbul'da yaşıyormuş. Fakat İstanbul'a Diyarbakır'dan gelen komşularına Gaziantep için övgüleri yağmur gibi yağdırmış. Bu kıymetli komşuları, Almanya'dan gelen, oğlu ve gelini ile birlikte, Elif'in halasını da yanlarına alıp, Gaziantep'e gelmişler, Gaziantep'i görmüşler ve gezmişler. Bir gün de, bir saunaya gidip orada bir çiğköfte yemeğe gitmişler. Orada Elif'in halasının İstanbul'daki Diyarbakırlı komşuları, Elif'in bütün güzelliğini görünce, kadın başıyla Elif'e aşık olmuş.. "Benim bir tek oğlum var. Erkeğin dörde kadar hakkı var. Dinimizin de gereği budur" demişte başka bir şey demez olmuş. Kadın Elif'i oğlunun ikinci evliliğine istemiş. Elif'in hoca babası tamam demiş. Bunların zamanları da kısıtlı olduğu için tez zamanda bütün işleri tamamlamışlar. Ev eşyası yok, ağırlığı takıya vermişler ki, Elif'e altından kemer bile yaptırmışlar. Nikahtan sonra da arabalarına binmişler, ver elini İstanbul diyerek, İstanbul'a yetişmişler. Elif kumasıyla birlikte 15 gün eşiyle bir hayat yaşamış. 15 gün geçtikten sonra, Elif'in eşi olan Kürt Fazıl birinci eşini yanına alarak, Almanya'nın yoluna düşmeden önce, Elif'i anne ve babasına emanet etmiş.

Elif'in evliliği resmi olmadığı için götüremiyor. Elif'e de sıkı bir tembih etmiş, "Yanımda olmadığım zaman kocan, annem ile babamdır. Onların emri benim emrimdir. Bunların çizgisinden bir santim çıktığın yerde de her şey biter" demiş. Kürt Fazıl, Almanya'da, Elif İstanbul'da kör karanlığın içinde bir süre

kalmış. .Kaynana kayınbaba gezerlermiş, tozarlarmış. Elif evde sonsuza dek mahkum. Ne bir haber, ne bir mektup, ne de bir telefon, Elif'in bütün günleri gözleri yaşlı ve karanlıkta geçiyormuş. Kürt Fazıl'ın sesine bile hasret iken, bir gün kapının zili çalınır çalınmaz kapıya koşarak, Elif, "Hayırdır İnşallah!" diyerek kapıya koştuğunda, postacı elinde bir mektupla gülümsüyormuş. Daha sonra, " Hadi gözün aydın!" diyerek mektubu Elif'e vererek hemen kapıdan süratle uzaklaşmış. Elif mektubu sabırsızlıkla eline almış. Ama Elif'in okuma yazması Arap harfleriyle, Latin alfabesini bilmezmiş. Kaynana, kayınbaba da evde yok. Kayınbabadan kaynanadan korka korka karşı kapının zilini çalmış ve içeriden çıkan bir hanımın eline mektubu tutturmuş. Genç ve güzel hanım başlamış mektubu okumaya. "Deruni dilden, canı gönülden kıymetli babacığım, sevgili anneciğim. Gülden nazik, pamuktan beyaz ellerinizden hasretle öperim.

Göndermiş olduğunuz en az sizin kadar kıymetli mektubunuzu aldım. Elif'in her zaman ağladığından söz ediyorsunuz. Ondan memnun olmadığınız her halinizden bellidir. Onun takılarını, yollarda anarşi var diyerek elinden alın. Babası vefat etmiş. Ağabeyinin de derdi başından aşkın. Nihayet bir devlet memurudur. Eşi, oğlu ve kızı var. Adam öldüremez. Ağabeyine bırakın, evinize dönün. Resmi bir evliliğimizde zaten yoktur" diyerek mektup sonuçlamış. Sonuçlanır sonuçlanmaya da, bahtı kara Elif'in başı dönmüş, dizleri titremiş ve gözlerinin önüne bir siyah duman çökmüş. Mektubu okuduktan sonra. Elif'in halini gören genç kadın, Elif'i sakinleştirmiş ve ona bir de güzelce akıl vermiş. Elif o mektubu orada yırtmış ve tuvalete atmış. Daha sonra da kendini bir derleyip toparlamış. Kaynana ve kayınbaba da o akşam evde olmamışlar. Sabahleyin eve ilk gelişlerinde, "Ben bu gece çok kötü bir rüya gördüm. Gaziantep'e gitmezsem ölürüm" deyince kaynana ve kayınbaba da birlikte hazırlanmışlar. Elif bütün takılarını takmış, altın kemerini çantasına almış. En güzel giysilerini de valizine koyduktan sonra, bir otobüse binip, Gaziantep'e gelmişler. Bir müddet kaldıktan sonra kaynana ve kayınbaba Elif'le İstanbul'a dönmek isterlerse de, Elif,"Ölümlü dünya. Bakın babam ölmüş, buradakileri bir daha ya görürüm ya da göremem. Ben hele biraz daha kalayım. Bakalım Mevlam neyler, eylerse güzel eyler" diyerek, kaynanayı ve kayınbabayı yollayıp, kendisi de İstanbul'a veda etmiş ve bir daha da dönmemiş. Asıl sıkıntı Elif Gaziantep'e dönünce başlamış. .Baba ölmüş, annesi ağabeyinin yanında beraber yaşıyorlar. Ağabeyi tek maaşlı bir devlet memuru. Yengesi rızık veren yüce Allah'tır deyip 8 çocuk dünyaya getirmiş, karnı gebe. Yer sofrası kurulunca tam 12 kişi. Süphanallah bırakın giymeyi, gezmeyi, kuru ekmek bile dayanmıyor. Ne oturmaya yer var, ne de yatmaya. Elif kendi kendine çalışmaya karar vermiş. Elif iş ararken tahsil derecesi soruluyormuş. Okuryazar olmadığı için hiç bir yerde bir iş bulamamış. Elif kapalı giyinse de göze görkemliymiş. Evleri dar bir sokakta. Yamyam gibi bakanlar sadece Elif'i görüyorlar, Elif'e takılıyorlarmış. Bu zor şartlar karşısında bir gün Elif bir evde bir temizlik işi bulmuş. Evde ki genç çiftler, çalışıyorlarmış. Temizlik Çarşamba'dan Çarşamba'ya. Evin anahtarı Elif'teymiş. Evde kimse yokken temizliği yapıp gidiyormuş. Elif temizlik yaparken bir gün kapı çalınmış. Elif kapının çarkına basınca, merdivenden tam son kata fırlayan bir genç, Elif'i de alıp, içeriye dalmış. Tam o sırada olanlar olmuş, her şey bitmiş. Elif'in dünyası dönmüş. Yaşlı gözlerle bir mektup yazmış ve kapının arkasına yapıştırmış. Latin alfabesini bilmediği için, Arap harfleriyle "Elveda; kötü insanların dünyası. Elveda benim vefasız ve kıymet bilmez Diyarbakırlıları. Elveda doğup büyüdüğüm Gaziantep. Elveda görüp gezemediğim

güzeller güzeli İstanbul'um... Hoşça kal" deyip intihar etmiş

Ahmet Ayaz'ın 2005 tarihinde yayımlanmış olduğu (Elveda İstanbul) adlı öykü kitabından alıntı.